

Pirineus: Ascensió al COMA PEDROSA 2.939 m.

País: Andorra.

Data: Diumenge 12 de juliol de 2009.

Participants (3): Dària Stúpina, Tatiana Stúpina i Pere López.

Temps real: 7 hores i 15 minuts. Temps total: 9 hores.

El dissabte dia onze de juliol de 2009 sortim de Reus en direcció a Andorra, després de sis hores de botigues, anem a dormir al bonic hotel Husa Xalet Verdú, que es troba a Arinsal. El diumenge dia dotze esmorzem al hotel i sortim del poble en direcció NO per la carretera i passat un pont, a uns tres km, trobem unes cases, seguim a la dreta fins que s'acaba el carrer, allí mateix deixem el cotxe.

En aquest punt surt una pista, marcada amb el GR-11 i amb uns punts de color groc que ens portaran fins el mateix cim de Coma Pedrosa. Comencem a caminar a les vuit i quaranta minuts. Al principi la pista puja costeruda. Als cinc minuts trobem una barrera que impedeix el pas als cotxes, i allí mateix surt un camí a la dreta que també dona accés al Parc Natural de les Valls de Coma Pedrosa, nosaltres continuem per la pista. Als deu minuts de caminar la calor ja ens fa suar i ens em de treure roba. Als vint-i-cinc minuts arribem a un replà a on trobem un cartell que ens indica que seguint recte anem cap el Coma Pedrosa i a la dreta podem anar al Pla d'Estany, als Forcats i als Estanys de Montmantell. Estem sobre els 1.700 m d'alçada, i deixem la pista per seguir per un camí molt fresat. Als quinze minuts creuem un pont sobre el riu d'Areny, i un minut després creuem un altre sobre el riu de Coma Pedrosa.

En una hora em pujat tres-cents metres de desnivell, el camí és fàcil i de bon caminar, a la vegada que molt maco, fa ziga-zagues entre rododèndrons en flor que fan el camí molt agradable. A l'hora i mitja de caminar, en un petit replà just abans de pujar l'última pala abans del collet de Coma Pedrosa, creuem les aigües del riuet que baixa de l'estany de les Truites, que es troba pel damunt del refugi de Coma Pedrosa. En deu minuts som dalt del collet, som a 2.250 m i hem fet uns sis-cents metres de desnivell.

Descansem una mica i decidim que Dària es quedi al refugi, que està a cinc minuts damunt nostre, esperant-nos a Tatiana i a mi que continuem fins el cim. Davant nostre podem contemplar gaire bé tot el camí fins el cim, i a la nostra dreta es pot veure una cabana de pedra, de pastors, que en moments de dificultats pot servir de refugi. El camí no puja gaire durant uns quinze minuts per anar agafant més inclinació a la vegada que va girant una mica a la dreta fins un lloc que li diuen les Canyonques.

En aquest punt hi ha la surgència d'aigües que venen de l'estany Negre. Aquí parem un quart d'hora per menjar una mica i agafar forces per la forta pujada que estem a punt de fer, ens trobem a 2.450 m. El camí gira, en un angle de noranta graus, cap a la dreta, puja per una zona herbosa, en un pendent molt costerut, però que guanya metres molt ràpidament. A 2.570 m hi ha un petit collet en que hi ha un bivac. A uns trenta metres més amunt ens trobem en coll amb un pal indicador i en el que podem veure una de les basses de l'estany Negre. El camí gira amunt per un pas estret entre la bassa i la muntanya, per en cinc minuts trobar un cartell que ens indica, per un costat que el GR-11 continua recte, per anar fins l'estany Negre, i per un altra que el nostre camí, amb marques grogues, puja amunt cap a la dreta, en direcció a la cresta fins el coma Pedrosa.

Sobre les dotze hores i quaranta-cinc minuts som a 2.725m. i arribem al cap damunt de la cresta, la qual seguim cap a l'esquerra. La cresta té unes deu o dotze puntes que es van salvant amb relativa facilitat. Sobre els 2.900 m salvem l'últim pollegó per arribar al coll abans del cim, a on hi ha un altre bivac, són la una i trenta minuts de la tarda. Deu minuts més i som al cim més alt d'Andorra, al Coma Pedrosa, de 2,939 m hem trigat cinc hores justes des de l'aparcament. Fem les fotos de rigor. La vista és de les que paguen l'esforç que es fa per pujar. Per un costat tenim tot Andorra als nostres peus, veient Arinsal, la Massana i Escaldes-Engordany; per un altre gairebé tot els Pirineus, tenint quasi a tocar la Pica d'Estats, i veient clarament l'Aneto, etc.

Per baixar hi ha varies possibilitats, una és continuar per la cresta fins la Portella de Baiou, podent fer l'Agulla del mateix nom de 2.863 m, girar a la dreta per la collada del Forat dels Malhiverns i arribar fins el refugi del Pla de l'Estany i tirar avall fins trobar el GR-11 en el punt que he indicat abans, sobre els 1.700m.; un altra possibilitat és tornar pel mateix camí de pujada, i un altra i la més ràpida que és la que nosaltres agafem, baixar fins el collet abans del cim, i en comptes de seguir recte per la cresta, girar a la dreta i baixar per una

gran tartera fins trobar el GR-11 just al capdamunt de l'estany Negre, a 2.730 m, aquesta baixada ens costa quinze minuts. En aquest punt tenim tota la cresta a la nostra esquerra i podem confirmar que té dotze puntes.

L'estany Negre està encara mig gelat, i el salvem baixant pel seu costat esquerra, ara per neu, ara per pedres. Passat l'estany hi ha una canal estreta tota plena de neu fins les basses de l'estany Negre, a on empalmem amb el camí de pujada, tot aquest tros ens costa uns vint-i-cinc minuts. En el coll de les basses tornem a recuperar forces, mengem una mica i descansem uns quinze minuts. La baixada és força ràpida i en quaranta-cinc minuts som al collet de Coma Pedrosa una altra vegada. Pujo fins el refugi a buscar a Dària i tornem a baixar. El camí és tan bonic de baixada com de pujada, i en una hora i mitja tornem a ser al cotxe, no sense abans haver parat a collir uns quans *Vaccinium myrtillus*, o el que és el mateix en català nabius (en castellà: arándanos). Total, hem fet nou hores i cinc minuts, i un desnivell d'uns 1.400 m, estem cansats però contents.